

Australiens, Storbritanniens og USA's strategiske alliance – 'Ingen god aftale'

17. september (EIRNS) – Den strategiske aftale offentliggjort af Australien, Storbritannien og USA (AUKUS), som både involverer atomdrevne ubåde og atomteknologi til Australien (der i øvrigt fortsætter med at afvise den fredelige brug af kernekraft til trods for deres rige forekomster af uran), samt anden højteknologisk samarbejde, er dødsstødet for NATO – som allerede lå på sit dødsleje efter USA's tilbagetrækning fra Afghanistan uden at have fået "tilladelse" fra Storbritannien eller EU. Helga Zepp-LaRouche, som i dag talte på sit strategiske interforum for Schiller Instituttet, havde følgende at sige: "De påstår, at det ikke er rettet imod et bestemt land, men det er ikke særligt troværdigt, da det tydeligvis er mod Kina. De påstår, at dette har til hensigt at forøge fred og stabilitet i regionen omkring det Indiske Ocean og Stillehavet. Kinesernes svar på dette var, at det vil skabe større ustabilitet. Og med dette fulgte, at den australske regering annullerede en aftale, som de forhandlede med Frankrig, hvorunder de ville få tolv konventionelt drevne ubåde.

"Så dette er tydeligvis ingen god aftale. Ingen allieret, intet medlemsland af NATO blev informeret. Det var meningen, at aftalen [om ubådene] mellem Australien og Frankrig skulle underskrives i slutningen af denne måned. Uden varsel blev aftalen annulleret, og det skabte fuldstændigt postyr i forholdet mellem Frankrig og Australien, USA og Storbritannien". Den franske udenrigsminister, Jean-Yves Le Drian, bekendtgjorde her til aften, at Frankrig ville tilbagekalde deres ambassadører fra Australien og USA, og udelod Storbritannien uden grund, på trods af det faktum, at Boris Johnson, Scott Morrison og Joe Biden

havde offentliggjort dette i fællesskab. Underkaster franskmændene sig igen britisk herredømme?

En planlagt fejring af den franske flådes sejr over den britiske flåde i Chesapeake Bay i 1781 – en sejr som gav General George Washington spillerummet til at besejre Cornwallis ved Yorktown og opnå en sejr over det Britiske Imperium i den Amerikanske Frihedskrig – skulle have fundet sted her til aften, men blev aflyst.

Zepp-LaRouche fortsatte: "For at sige det igen, man har skabelsen af en ny sikkerhedsaftale, som involverer USA og Storbritannien, der begge er NATO-medlemmer, med et tredje land, Australien, og de informerer ikke deres NATO-allierede! Dette er nu anden gang, at sådan noget er sket. Det skete med den pludselige tilbagetrækning af USA fra Afghanistan, hvor USA trak sig ud i løbet af natten uden at fortælle deres afghanske allierede, for ikke at nævne deres NATO-allierede. Så, dette tegner ikke godt for samhørigheden og tilliden i NATO, og jeg tror, at dette er endnu et slag. Og konsekvensen er, at NATO-alliancen hører fortiden til. Man skulle have ophævet den da Sovjetunionen brød sammen; eller man skulle have tilbudt Rusland at blive en del af den, hvilket Rusland ville have accepteret på det tidspunkt."

Zepp-LaRouche bemærkede at faren er, at denne skrækkelige aftale "hælder mod at bekræfte det som mange eksperter har overvejet og var urolige for, nemlig at ét af aspekterne af Bidens afslutning af endeløse krige, ved at trække sig ud af Afghanistan, var at skifte opmærksomheden over på at begrænse Kina til det Indiske Ocean og Stillehavsområdet, og dette kunne meget vel være en refleksion af det."

I det fælles kommuniké, offentliggjort efter "to-plus-to"-mødet i dag mellem USA's og Australiens udenrigs- og forsvarsministre, udstedte de en direkte trussel mod Kina ved at opfordre begge nationer til at forbedre relationerne til

Taiwan, som et "førende demokrati" og en "kritisk partner" og hævdede sågar, at "status som selvstændig stat ikke var en forudsætning" for sådanne relationer. Dette er selvfølgelig en rød linje for Kina, et angreb på sin suverænitet, baseret på Et-Kina-politikken som har defineret de amerikanske relationer med Kina siden oprettelsen af officielle relationer. Zepp-LaRouche rapporterede videre: "Den kinesiske presse har haft to scenarier, hvor kineserne ville vinde i hvert tilfælde, hvis det kom til krig mellem USA og Kina, enten pga. det Sydkinesiske Hav eller pga. Taiwan. Og der var flere whistleblowere, herunder Daniel Ellsberg, som for flere måneder siden insisterede på, at der burde være en ny whistleblower, som ville afsløre den meget foruroligende diskussion i Pentagon om, at hvis en sådan krig mellem Kina og USA ville finde sted, en konventionel krig, og at kineserne vandt, ville USA så overveje at bruge atomvåben?"

Og igen, disse spørgsmål får ens hår til at rejse sig, fordi, som jeg har sagt mange gange, jeg tror helt og holdent på at hvis atomvåben bruges, da er det atomkrigens logik, at alle våben ville blive brugt, og at sandsynligheden for at dette ville blive enden på vores civilisation er meget stor. Og i lyset af dette, hvis man betragter det faktum, at kommandøren for den Strategiske Kommando, admiral Charles Richard, allerede sidste februar ændrede vurderingen af brugen af atomvåben fra 'ikke sandsynlig' til 'meget sandsynlig' – og det er stadig tilfældet!

Så jeg kan kun sige, at vi hurtigst muligt har brug for at gå i en anden retning, for hvis ikke man forlader den geopolitiske tankegang, er det kun et spørgsmål om tid, hvornår, gennem hensigt eller uheld, at det går galt. Så det er derfor, at vi bliver nødt til at mobilisere for erstatningen af geopolitik med et nyt paradigme for samarbejde blandt nationer for menneskehedens fælles mål. Hvis vi som menneskehed ikke er i stand til at gøre

dette, overlever vi måske ikke.”

Det vigtigste område, hvor dette nye paradigme kan og må realiseres, er spørgsmålet om Afghanistans skæbne. Zepp-LaRouche understregede den fuldstændige ødelæggelse af den afghanske befolknings levebetingelser i 20 år, forårsaget af USA's og NATO's besættelse. "Og alligevel siger Vesten grundlæggende set, at så længe Taliban er ved magten, vil vi afskære alt finansielt samarbejde. Det amerikanske finansministerium har indefrosset 9 milliarder dollars, som tilhører den afghanske befolkning. Den Internationale Valutafond indefrøs 400 millioner dollars af deres Særlige afskrivningsrettigheder (Special Drawing Rights). Så resultatet er, at der absolut ingen penge er i Afghanistan. Banker har ingen penge, folk kan ikke hæve penge i banken; derfor kan de ikke købe mad, de kan ikke købe medicin, de kan ikke importere noget. Som et resultat er der nu – og dette var åbenlyst tilfældet tidligere, fordi NATO trak sig kun tilbage for en måned siden – fødevareusikkerhed for 14 millioner mennesker, og 14 millioner yderligere har kun en lille smule mad. Dette er advarslen fra chefen for Verdens Fødevareprogram, David Beasley. Så, befolkningen er ved at sulte ihjel.

Derudover er der en sundhedskrise, fordi donor-landene har afskåret deres tidligere hjælp, og som et resultat er mere end 90% af befolkningen uden medicinsk forsørgelse. Omkring 4.000 medicinske faciliteter lukkes ned, fordi de ikke har nogen brændsel, ikke har nogen elektricitet, de kan ikke engang opbevare COVID-19-vaccinerne nedfrosset, fordi køleskabene ingen strøm har. Det truer gravide kvinders liv og underernærede børn. Og jeg kan kun sige, at hvis du hører dette, og så hører folks hykleri: 'Vi er så bekymret for kvinders rettigheder, Taliban respekterer ikke kvinders rettigheder, og disse folk dræber gravide kvinder'! Har man hørt mage? Jeg synes at hykleriet, hvad dette spørgsmål angår, er ubegribeligt – men hvad vi fra Schiller Instituttet, og

Komiteen for modsætningernes Sammenfald gør, er at forsøge at mobilisere verdens samvittighed for at dette må stoppes!

Så, jeg mener at de vestlige lande, USA og de andre NATO-lande, som har trukket sig tilbage, fuldt ud har et ansvar for at samarbejde med Afghanistans naboer, med Rusland, med de centralasiatiske republikker, med Pakistan, Iran, Indien og Kina for at hjælpe i denne humanitære krise og skabe reel udvikling. Jeg tror at dette er vor tids absolutte nødvendighed.”

I dag talte den russiske præsident, Vladimir Putin, ved Shanghai Cooperation Organisationens topmøde i Dushanbe og påpegede den kritisk nødvendige løsning på krisen i Afghanistan, og sagde at den optimale tilgang er ”gennem den Udvidede Trojka i forbindelse med Afghanistan”. Denne gruppe af fire består af Rusland, Kina, Pakistan og, særligt vigtigt, USA. Det er også vigtigt at Putin sagde, at ”dette arbejde allerede er i gang”.

Dette er spørgsmålet: Vil de lande, som udførte en masseødelæggelse gennem ”endeløse krige” blot trække sig tilbage, eller vil de deltage med resten af menneskeheden i at opbygge et nyt paradigme, begyndende med udviklingen af Afghanistan? Dette er spørgsmålet, som konfronterer, ikke blot visse verdensledere, men alle nationer og alle verdens borgere.

Se webcastet her

Australien: Lovforslag om

Glass/Steagall-bankopdeling fremsat i parlamentet; LaRouche-allierede CEC krediteres

25. juni, 2018 – Et lovforslag om at indføre Glass/Steagall-bankopdeling blev i dag fremsat i det australske parlament af Bob Katter – Lovforslag til reform af banksystemet (Bankopdeling) 2018[1] – en aflægger af det australske LaRouche-ligesindede Citizens Electoral Councils (CEC) mangeårige kampagne for Glass-Steagall. I sin præsentation af lovforslaget krediterede parlamentsmedlem Katter CEC's Robert Barwick samt en grafik over australske universelle bankers eksponering til derivater, som cirkuleres af CEC, hvilket trak opmærksomhed til nødvendigheden af en lov som FDR's Glass/Steagall-lov fra 1933, der adskiller kommercielle banker og investeringsbanker og således beskytter kundernes konti mod eksponering til spekulative 'værdipapirer'. CEC's forslag fra 2017 til en [Australsk Glass/Steagall-lov](#) kan ses på CEC's webside.

En artikel 20. juni på bloggen MacroBusiness med overskriften, »*Is Australia Sitting on a Ticking Derivatives Nuclear Bomb?*« (Sidder Australien på en tikkende derivat-atombombe?) begynder, »Der er en grafik fra CEC (et australsk politisk parti, der er fortalere for at indføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven, som sandsynligvis kommer på bordet sidst i juni), som viser, at den totale værdi af finansielle derivater i Australien er omkring AUS\$37 billioner«. Forfatteren Martin North udtaler, at »folk stiller spørgsmål om dette«.

Australiens BNP er på omkring AUS\$1,2 billion, en tredivtedel af de australske bankers eksponering til derivater; bankerne kunne meget nemt tabe så meget, og meget hurtigt få et nyt

finanskrak.

Efter en meget lang analyse af situationen med mange grafiske kort, konkluderer North: »Bundlinjen er, at de AUS\$37 billioner er en god repræsentation af den nuværende, enorme eksponering i vores banksystem, og det rager langt op over bankernes nuværende regnskaber og landets totale økonomi. Risiciene er bogstavelig talt enorme, og i et bankkrak i hele systemet, hvor flere parter er eksponeret, ville en bailout (statslig bankredning), om det krævedes, sandsynligvis få dybtgående, økonomiske virkninger. Det kunne være nok til at oversvømme hele økonomien. Så store er de potentielle risici. Det er grunden til, at det er værd at indføre Glass-Steagall.«

Så, lad os derfor gøre det!

[1]

Se:

http://cecaust.com.au/releases/2018_06_26_Katter_Introduces_GS.html

Australien må tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet. Video fra Citizens Electoral Council, Australien

Leder af CEC, Australien, som er en søsterorganisation til LaRouche-bevægelsen, Craig Isherwood, præsenterer Bælt & Vej / den Ny Silkevej med Australien som omdrejningspunkt.

Kinas premierminister vil tilbyde Australien at gå med i det Ny Silkevejsprojekt

21. mrs., 2017 – Kinas premierminister Li Keqiang vil være i Australien i denne uge, og en af hans primære mål bliver at få Australien til at indskrive sig i Kinas Silkevejsinitiativ, rapporterer *South China Morning Post (SCMP)* i dag. Kina er Australiens største handelspartner, og de to lande har en vidtrækkende frihandelsaftale.

Drøftelser om et muligt Bælt & Vej-forståelsesmemorandum begyndte i oktober, efter at Kinas præsident Xi Jinping først rejste spørgsmålet om det nordlige Australien som en mulig destination for Bælt & Vej-investering under sit besøg i Australien i 2014.

»Planen, officielt benævnt Ét Bælt, én Vej-initiativet, er præsident Xi Jinpings signaturpolitik for udenrigspolitik og økonomisk politik, der forudser massive investeringer for at opkoble Kina til Asien og videre endnu«, bemærker *SCMP*.

Selv om Australien endnu ikke har forpligtet sig til forslaget, citerede *SCMP* den kinesiske viceudenrigsminister Zheng Zeguang for i dag at sige, »Der er mange muligheder og meget plads for samarbejde mellem Kina og Australien omkring Bælt & Vej-initiativet, et spørgsmål, som han sagde, Li ville bringe op under sit besøg til Australien.« »'Jeg mener, der vil komme et positivt resultat ud af disse drøftelser', sagde Zheng uden nærmere forklaring«, skriver *SCMP*.

Reuters rapport om Lis forestående besøg til Australien citerede en unavngiven kilde, der sagde, »De seneste par dages information lyder, at der ikke vil blive underskrevet et memorandum, som man havde håbet. Dette, og yderligere samarbejde, vil der afgjort blive muligheder for i fremtiden«, tilføjede kilden.

Kinas premierminister Li Keqiang skal på et ugelangt statsbesøg til Australien (og New Zealand) for at få Australien med i Silkevejen.

Gribende rapport fra Ukraines Natalia Vitrenko:

**»Lad os stoppe dette
mareridt, og vende os mod
opbygning af ting«**

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Natalia Vitrenko, parlamentsmedlem (1994-2002), leder af Ukraines Progressive Socialistparti, havde følgende videoindslag på Citizens Electoral Council (CEC) (LaRouche-

bevægelsen i Australien), konference 28.-29. marts 2015, Melbourne, med titlen: »Verdenslandbroen: Fred på Jord, og i mennesker en velbehagelighed«.

Video af alle konferencens indslag kan ses her: <http://cecaust.com.au/2015conference/>

(Optaget 19. marts, Kiev)

»Kære deltagere på konferencen! Det er mig en stor glæde at sende jer mine hilsner. I er samlet i dag i Australien, der ligger meget langt væk fra vores eurasiske kontinent, og I har et vidunderligt emne for jeres konference: helliget fred. I diskuterer nye, unikke investeringsprojekter, den Nye Silkevej, Verdenslandbroen. Og I er overbevist om, at der vil komme fred på Jord, og I har dedikeret jeres håb og forhåbninger til dette. Dette er vidunderligt! Og tro mig, det er, hvad alle, mentalt raske personer i verden ønsker.

Det er med stor beklagelse at jeg må sige, at mit land Ukraine i dag ikke er en del af denne proces. I mit land er der en borgerkrig i gang. Mit land er underkastet en overlagt, vedvarende og brutal ødelæggelse.

For ikke så længe siden, kun femogtyve år siden, var Ukraine at finde blandt de ti mest udviklede lande i verden, målt ud fra BNP pr. person. Ukraine producerede 2 % af verdens BNP på daværende tidspunkt. Ukraines BNP pr. person lå 11 % over verdensgennemsnittet. Ukraine havde flere end 360 større industrieanlæg. Ukraine var et avanceret, agro-industrielt land. Vi havde fabrikker, der byggede raketter, vi havde skibsbyggeri og produktion af fly, biler og lokomotiver. Ukraine har mere end 20 % af verdens reserver af løssjord. Vi havde fremragende høstudbytte, og der var ingen, der sultede. Vi havde gratis uddannelse og gratis sundhedsydelser. Vi kunne have børn og give dem en opvækst i fuld tillid til, hvad morgendagen ville bringe.

Men Sovjetunionen blev ødelagt. Det blev ødelagt af Kommunistpartiets elite, der degenererede og ønskede at tage det i eje, der i realiteten var nationens fælles rigdom. De ønskede kun at sørge for deres egne børn og børnebørn.

Ukraine har eksisteret som uafhængig nation i 24 år. Hvad har mit land så fået ud af denne såkaldte uafhængighed? I dag repræsenterer Ukraines BNP kun 0,5 % af verdens BNP. Det var på 2 %, nu er det 0,5 %. Pr. person er Ukraines BNP US\$ 4.000, mod verdensgennemsnittet på US\$ 10.500. Det ligger således nu 60 % under verdensgennemsnittet. Vi lå på 11 % over verdensgennemsnittet, og nu ligger vi på 60 % under det.

Hvad skyldes dette? Det skyldes, at de økonomiske bånd til de fabrikker og regioner, sammen med hvilke vores økonomi var blevet udviklet i årtier, blev brudt. Det vil først og fremmest sige Rusland, Belarus og de tidligere Sovjetrepublikker. Tallene fortæller historien. Den forventede, gennemsnitlige levealder i vores land er faldet med to år i løbet af disse femogtyve år. Den var 72, nu er den 70. Mænd i Ukraine bliver i gennemsnit 62 år. Befolkningen er ved at uddø. I 1990 havde Ukraine en befolkning på 52 millioner mennesker. Nu er der 43 millioner tilbage, eksklusive Krim. Ukraine har mistet Krim.

Den primære årsag er den reformpolitik, der blev gennemtvunget af Den internationale Valutafond (IMF). Denne reformpolitik betød en privatisering af statslig ejendom, der overgik på hænderne af et nyt oligarki. Dette oligarki trives rigtig godt. Deres familier lider ikke under fattigdom. Reformpolitikken afsluttede statslig, lovmæssig regulering af eksport og import. Kommerciel bankvirksomhed bredte sig hurtigt, og bankmafiaen begyndte at tjene penge på Ukraines problemer. Bankmafiaen er heller ikke forarmet. Den lever ganske godt. IMF's reformpolitik foreskrev en økonomisk model med billig arbejdskraft. Niveauet for eksistensminimum, mindsteløn og pensioner blev holdt nede, og det er grunden til, at det overvejende flertal af befolkningen er forarmet.

Ifølge ombudsmanden for menneskerettigheder levede 80 % af den ukrainske befolkning i 2011 under den fattigdomsgrænse, som FN fastsætter for Central- og Østeuropa, samt lande i Fællesskabet af Uafhængige Stater. Denne fattigdomsgrænse udgør US\$ 4,30 pr. dag. 80 % af den ukrainske befolkning modtog mindre end det, på daværende tidspunkt. Hvordan ser det så ud nu? Jeg vil fortælle jer, hvordan det står til nu.

Ukraine blev konfronteret med valget mellem enten at integrere sig med Rusland, Belarus og Kasakhstan – Toldunionen, eller med Den europæiske Union. Det, man måtte gøre, var at afveje og analysere disse forskellige valgmuligheder. Og de blev analyseret. En særlig arbejdsgruppe blev etableret, der inkluderede specialister fra Det Russiske Videnskabsakademis Institut for Økonomiske Prognoser og Det Ukrainske Nationalakademis Institut for Økonomiske Prognoser. Denne arbejdsgruppe beregnede omhyggeligt, hvad der ville være til størst fordel for Ukraine. Deres klare svar var, at integration i Øst med medlemmerne af Toldunionen ville være fordelagtigt og lovende, og rent faktisk ville kunne redde Ukraine. De viste, at hvis Ukraine gik med i Toldunionen, ville landet få en stigning i BNP på 18 % i løbet af ti år. Det ville udgøre den største stigning blandt noget medlem af Toldunionen. Rusland ville få en stigning på 16,8 % inden for denne tidsramme; Belarus, 16,1 %; Kasakhstan 14,7 %. Men Ukraine ville få en stigning i BNP på 18 %. Hvorfor? Fordi forhindringerne for salg af ukrainske varer i Rusland, Belarus og Kasakhstan ville blive fjernet. Priserne for disse produkter ville falde, og de ville blive mere konkurrencedygtige pga. de lavere omkostninger forbundet med at bringe dem ud på markedet. Desuden ville Ukraine modtage meget nødvendige investeringer i modernisering af sin industri.

Antager I, at dette blot var projektioner? Nej, det var det sandelig ikke. Lad mig give jer nogle præcise tal. I 2010 blev Janukovitj valgt til præsident for Ukraine. Hans image var, at

han skulle være prorussisk og ville genetablere tætte kontakter med Rusland. I april 2010 blev Kharkovaftalen underskrevet, hvorved Rusland gav Ukraine en discount på prisen for naturgas. Alle håbede virkeligt, at der ville komme en intensiv, økonomisk integrationsproces mellem Rusland og Ukraine. Hvad skete der generelt i 2010? I 2010 voksede Ukraines handel med Rusland med 60,7 %, til et niveau på US\$ 41,9 mia. Den russisk-ukrainske handel voksede, og Ukraine fik et kæmpestort marked for sine produkter. Ukraines industriproduktion steg med 11 % i 2010. Jeg taler om industriproduktion, der var kernen i den ukrainske økonomi. Det er grunden til, at Ukraines BNP voksede med 4 % i 2010. Det handlede ikke kun om, at bruttoeksporten til Rusland steg, men også om, at sammensætningen af Ruslands import fra Ukraine for 40 % 's vedkommende bestod af højteknologiske produkter, og for 45 % 's vedkommende af mellemt teknologiske produkter. Med andre ord, så skabte dette en efterspørgsel af højt specialiseret arbejdskraft i Ukraine, så når vore børn gik ud af skolen og universitetet, var der en efterspørgsel efter deres kundskaber i økonomien. Det viste året 2010 meget klart.

Men ak, det selv samme år besluttede Janukovitj, efter sin indsættelse i embedet, at forråde alle. Han forrødte sine vælgere, der havde troet, at han ville sikre økonomisk integration med Rusland. Han bedrog Vesten, hvor han begyndte at eksportere sin hastigt voksende, personlige rigdom. Han begyndte at forsikre Vesten om, at han ville få Ukraines integration i Europa til at ske. Det er grunden til, at, i juli 2010, Janukovitj' Regionspartiet, sammen med Kommunistpartiet og Litvin-blokken, som tilsammen udgjorde et koalitionsflertal i parlamentet, stemte for Ukraines europæiske integration. Dette blev vedtaget af Ukraines parlament, men det skete imod vort folks vilje. Det skete endog imod de løfter, som disse politiske kræfter havde givet. Hverken Regionspartiet eller Kommunisterne havde ført valgkampagne på en platform for at bryde båndene til Rusland og gøre fremstød mod Den europæiske Union.

Tværtimod havde vort folk i to folkeafstemninger, tilbage i 1991, stemt for at være sammen med Rusland og Belarus, og for at opbygge en ny, forbedret alliance. Men så trampede præsidenterne Kravchuk, Kutjma og Jusjtjenko, efterfulgt af Janukovitj, på det, som befolkningen havde stemt for. Janukovitj og Regionspartiet begyndte at opbygge den myte, at Europa ønsker Ukraine, og at Ukraine burde orientere sig mod Europa og integrere sig med EU.

I mellemtiden beregnede vore akademiske økonomer, hvis resultater i forbindelse med relationer med Rusland jeg allerede har nævnt, hvad Ukraine ville få ud af at integrere sig med Vesten. Det, de nåede frem til, det samme Ukrainske Videnskabsakademis Institut for Nationaløkonomiske Prognoser, var rædselsvækkende. For at integrere sig i EU, bare ind i den frihandelszone, der var påbudt i en Associeringsaftale, ville det koste 160 mia. euro at modernisere den ukrainske økonomi. Hvor skulle penge i denne størrelsesorden komme fra?

Da disse kalkuler, der viste, hvad Ukraine ville få ud af associeringen med EU, blev fremlagt for premierminister Azarov i efteråret 2013 og for præsident Janukovitj, så begyndte de også at rive sig i håret over, hvad der ville ske med den ukrainske økonomi. Det var selvfølgelig sent, at de begyndte at rive sig i håret. I tre år havde de cirkuleret myter om den økonomiske fremgang, som Ukraine ville opleve, hvis landet associerede sig med EU. De havde spredt reklame for denne euro-psykose i tre år. Men da den ukrainske regering, den 21. november, 2013, besluttede at udsætte underskrivelsen af Associeringsaftalen, så gik hele den operation, der var planlagt i forvejen, forberedt og betalt for af Vesten, og som involverede en temmelig betydelig del af den ukrainske befolkning, der havde satset på en orientering mod Vesten, i gang. Euromaidan gik i gang.

Den 29. november 2013 i Vilnius nægtede Janukovitj at underskrive Associeringsaftalen med EU. Den nat, 29.-30. november, 2013, ophørte det fredelige Euromaidan med at være

fredeligt. I dag forstår vi alle, at dette scenario var planlagt forud, på vegne af, og betalt af, USA, og det blev udført af [Ukraines] præsidentielle stabchef, Lyovochkin. Pludselig brugte Berkut-specialstyrkerne upassende magt mod studenterne, der protesterede på den centrale plads. Selv om, ud fra hvad jeg ser om begivenhederne i Frankfurt den 18. marts 2015, så brød politiet på en meget hård måde optøjerne, hvor demonstranterne ligeledes havde brosten og Molotovcocktails og brændte bildæk af. Og hvad med Ferguson, Missouri? I USA tog man også hårdt fat på demonstranter, der protesterede over nedskydningen af en sort mand. Men i Kiev greb demonstranterne den 1. december 2013 køller, kæder, Molotovcocktails og brosten, og de gik til angreb mod folk fra politiet, fra Berkut-specialstyrkerne, der denne gang var ubevæbnede. De havde ikke engang politistave. Vesten, især USA, forbød Janukovitj at bruge magt. De forbød det.

Det var dernæst, den 21. februar 2014, de vestlige lande – udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og Polen – der, sammen med Janukovitj og oppositionens ledere Jatsenjuk, Klitjko og Tjagnibok, tog ansvaret for at underskrive en aftale om, at Janukovitj skulle gå af, og der skulle komme en ny regering i Ukraine. De påtog sig ansvaret for at gøre det til en fredelig overgang.

Men hvad skete der så i vores land? Selv før den 20. februar var der våben på Maidan. Der var nedskydning af både demonstranter og Berkut-folk, udført af mystiske snigskytter, hvis identitet endnu i dag ikke er fastslået. Således fremkom de »Himmelske Hundrede« skudofre.

Hvad var så det næste, der skete i Ukraine? Så de vestlige lande ikke, i løbet af vinteren 2014, at nazister havde overtaget magten på Euromaidan i Kiev? Det var partier og politiske kræfter, der åbenlyst prædiker en nazistisk ideologi. De skjuler det ikke og proklamerer »Ukraine frem for alt!«, »Ukraine for ukrainere!«. De bruger Bandera-slogans. Stepan Bandera var agent for Hitlers efterretningstjeneste,

Abwehr. Han samarbejdede med nazisterne og organiserede sine folk til at yde Hitler hjælp. Ved den Internationale Militærdomstol i Nürnberg, hvor de tyske fascister blev retsforfulgt, blev deres hjælpere også dømt. Artikel 6 i Nürnbergdomstolens charter sagde, at de medskyldige skulle dømmes og straffes. Men i dette tilfælde kom tilhængerne af Bandera og Shukhevych med deres sorte-og-røde, pronazistiske flag, og deres svastikaer – enten ligefrem det nazistiske hagekors, eller Wolfsangel, et andet nazi-symbol – og med portrætter af Bandera, Konovaltes og Shukhevych, der også var agenter for Abwehr; og med slogans, som opfordrede til at »gi' Moskali'erne kniven«, hvilket er en nedsættende, ukrainsk term for russere, og »hæng kommunisterne«. Det var sloganet for dem, der marcherede på Maidan. Disse symboler kunne ses, ikke blot i Kiev, men både før og efter kuppet bredte de sig i hele Ukraine. Og de vestlige lande bemærkede dem ikke.

Fra den 23. februar til den 5. marts 2013 blev det muligt for vores delegation af ledende repræsentanter for nogle ukrainske venstrepartier at turnere i Europa, hvor de besøgte Frankrig, Tyskland og Italien. Dette blev arrangeret af vore kolleger fra LaRouche-bevægelsen. Jeg er meget taknemmelig over, at de gav os mulighed for at holde dusinvis af møder, pressekonferencer og interviews. Takket være medlemmer af Europaparlamentet fra det italienske Liga Nord blev det muligt for mig at afholde en pressekonference den 26. februar i Europaparlamentet. Allerede på dette tidspunkt forklarede vi, hvad det var, der skete i Ukraine. Allerede dengang advarede vi om truslen om borgerkrig og opløsning af landet, der kunne føre til Tredje Verdenskrig. Og jeg opfordrede dengang Berlin, Moskva og Paris til at forene deres indsats: især disse tre centre – Berlin Moskva og Paris – til at forene deres indsats og forhindre nazisterne i at overtage Ukraine. At hjælpe med at forbyde alle neonazistiske partier og bevægelser i Ukraine.

Hvis det var sket på dette tidspunkt, ville de efterfølgende rædsler i Ukraine ikke være sket: hvor dusinvis af mennesker

brændte ihjel levende i Fagforeningsbygningen i Odessa den 2. maj, 2014. Da man åbnede ild mod en fredelig demonstration i Mariupol den 9. maj. Da Krim, efter at set dette nazistiske kup, forlod Ukraine. Da Donbass rejste sig til modstand, og hvor blodet stadig flyder. Endnu i dag. Der er 50.000 døde, hundreder tusinder af invaliderede, og to millioner flygtninge, inklusive dem, der har forladt landet af politiske grunde. Det er ikke en lille pris, man har betalt for dette forfatningsstridige, neonazistiske kup i Ukraine!

Dette er en tragedie for hele nationen; det er ikke kun Donbass, der lider. Ukraine som helhed er blevet tappet for sin styrke. I 2014 faldt Ukraines BNP med 7 %. Industriproduktionen faldt med 10,7 %. Alene i januar 2015 faldt industriproduktionen med yderligere 21 %. Den nationale valuta er blevet devalueret med to tredjedele. I dag er Ukraines reserver af guld og fremmedvaluta kun US\$ 5,5 mia. For et år siden var de US\$ 24 mia. Der er ikke engang nok til at dække tre måneders import, hvilket er standardmindsteniveauet. For Ukraine er det US\$ 9 mia., men landet har ikke reserverne til at dække det.

I mellemtiden tigger Ukraine om den seneste almisse fra IMF. Den 11. marts besluttede de at udlåne US\$ 17,5 mia. Men ikke det hele på en gang, snarere hen over tre år. I 2015 kommer der US\$ 5 mia., som allerede var opbrugt den 13. marts, og yderligere US\$ 5 mia. ved årets slutning. I alt US\$ 10 mia. Men i 2015 har Ukraine betalinger til udenlandsgæld på US\$ 11 mia.! Så lånet fra IMF dækker ikke engang afbetalingerne på gælden.

Og hvad er så lånebetingelserne? De er absolut monstrøse! Ukraine gik ud af året 2014 med den største nedgang i sin naturlige befolkning i verden. Vi har verdens næst værste dødsrate. Men for den naturliglige befolkningstilvækst, der defineres som forskellen mellem dødsraten og fødselsraten, har vi den værste nedgangsrate i verden. Og det var for sidste år. Hvad vil der ske i år, under IMF's drakoniske betingelser?

Tænk over det: for at opnå disse elendige milliarder af dollars gik Jatsenjuk-regeringen, det ukrainske parlament og Ukraines præsident med til en pludselig, brutal stigning i forbrugsafgifterne. Prisen for naturgas vil stige med 3,3 gange. Elektricitet vil blive 3,5 gange så dyrt. Varme – 72 % i år. Varmt vand – 55 %. Koldt vand – 15 %. Hvordan skal folk betale det? Jeg vil gerne have, at I forstår, hvad mindsteeksistensniveauet for indkomst i Ukraine er, for lønninger og pensioner, fastsat ved lov. Disse niveauer blev fastsat i december 2013 for 2014-statsbudgettet, der forudsatte, at de ville blive indeksreguleret for inflation. Men det gjorde den nye regering ikke, de indeksregulerede ikke betalingerne, selv om inflationen i 2014 var 24,9 %, den højeste inflationsrate i verden. Mindsteeksistensniveauet for indkomst, fastsat for Ukraine i december 2013 og stadig i kraft, modsvarede, på det tidspunkt, \$ 152 pr. måned for en person. Men med devalueringen af den nationale valuta med to tredjedele siden da, modsvarer mindsteeksistens-indkomsten nu \$ 49 pr. måned. Mindstelønnen er \$ 51. Mindstepensionen er \$ 40. Det er, hvad statsbudgettet giver en pensionist pr. måned –\$ 40.

Den gennemsnitlige, månedlige pension i Ukraine modsvarer \$ 60. Hertil kommer, at det er en del af IMF-pakken, at pensioner skal pålægges en skat for at finansiere forsvarsudgifterne.

Den tid, som en person skal have arbejdet inden for tungt, fysisk arbejde, for at være kvalificeret til at få pension, er blevet sat op med 5 år. Ancienniteten for professionelle, før de kan modtage pension, er sat op. Det er et stort anslag mod vore pensionister! Jeg erkender, hvilken byrde de er for IMF. Vi har 14 millioner pensionister, en tredjedel af befolkningen. IMF ser frem til, at Ukraines pensionister dør, så hurtigt som muligt. Og ikke kun pensionisterne! Også arbejdende mennesker. Se på lønningerne. Den gennemsnitlige timeløn i Ukraine i dag er 0,2 euro, dvs. tyve eurocents i

timen. Den gennemsnitlige timeløn i EU er 23 euro. Kan man overhovedet kalde det en løn? Det er derfor, vort folk bliver syge og dør.

Fødevarerpriserne stiger så meget, at folk ikke kan spise ordentligt. Og oveni alt dette kommer så de planlagte stigninger i forbrugsafgifterne. IMF kræver nedskæringer i omkostningerne til uddannelse. Antallet af højere læreanstalter i Ukraine er blevet skåret ned med 60 %. Antallet af skoler bliver skåret ned med 5 %.

IMF krævede stop for subsidier til den agro-industrielle sektor. Hvordan skal landmændene overleve? Hvordan skal de så afgrøderne? Beregningen går ud på, at de vil blive tvunget til at sælge deres jord. Landbrugsministeriet har sat tre fjerdedele af landbrugsejendommene i Ukraine til salg under privatisering. De vil blive opkøbt af DuPont, Monsanto og deslige, billigt, så de kan dyrke deres genetisk modificerede afgrøder her, og oversvømme Europa og verden med dem.

Dette er, hvad man gør mod Ukraine: krig, død, sult og fattigdom. Hvad vil Europa få ud af det? Hvad står Europa til at vinde? Forstår europæerne virkelig ikke, at krigens flammer nu vil blusse endnu mere op, og at den tilsyneladende lokale krig i Ukraine så vil føre til en verdenskrig – til en konflikt med Rusland? Hvorfor vil man gøre dette?

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Det er, hvad jeg ønsker for mit land, og for hele

menneskeheden.

Sluttelig vil jeg gerne sige noget – for jeg er ikke fysisk til stede i Australien, men der er en person der, der ligner mig meget, og som derfor er blevet kaldt min søster: [medlem af CEC's Eksekutive Komite] Gabrielle Peut. Jeg vil gerne sige dette til hende:

'Min kære Gabby, jeg er glad for at tale til dig. Jeg tror, vi vil mødes mange flere gange i fremtiden.'

Det tror jeg på.«

Danmark har tilsluttet sig AIIB; Australien gør sig klar med aftalememorandum

29. mrs. 2015 – Samtidig med, at det historiske Boao Forum for Asien fandt sted i den forløbne weekend, hilste den kinesiske regering Australiens og Danmarks ansøgning om tilslutning til AIIB »velkommen«, rapporterede *Xinhua*.

Med lovord til Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som »en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen« meddelte den danske regering, gennem sit Udenrigsministerium, i en [pressemeddelelse](#) i går stolt: »Danmark ansøger om tilslutning til AIIB som det første,

nordiske medlem«.

Samme dag meddelte den australske premierminister Tony Abbott, at Australien ville »indgå et aftalememorandum« om Australiens tilslutning som grundlæggende medlem, der af *Sydney Morning Herald* rapporteres som »Premierminister giver grønt lys til AIIB's 100 mia. dollar«.

Alt imens Abbotts udtalelser til pressen om beslutningen rapporteres som reserverede, så var den australske finansministers bemærkninger entusiastiske, med udtalelser som »banken er det rigtige for Australien, og det er det rigtige for Australien at være en del af en multilateral bank, som kommer til at udstede lån til en pålydende værdi at et titals milliard dollar til vore naboer i regionen«. Hockey afviste også tanken om et brud med USA og forudsagde, at »sluttelig tror jeg, USA vil gå med« i AIIB.

Danmarks entusiasme var mærkbar i den erklæring, som Udenrigsministeriet udstedte.

»Det er en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen, at Kina nu etablerer Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Eftersom mange danske handelsinteresser, såvel som også interesser mht. samarbejde om udvikling, står på spil i AIIB, er der mange grunde til lige fra begyndelsen at være engageret i og få indflydelse på AIIB's investeringsbeslutninger«, sagde hr. Mogens Jensen, den danske minister for handel og udvikling.

Den danske ambassadør til Kina hr. Friis Arne Petersen blev også citeret for at sige: »Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette skridt. Jeg finder det både naturligt og logisk. I år fejrer Danmark og Kina vores 65. jubilæum for etableringen af diplomatiske forbindelser, og allerede i 2008 skrev de to lande under på et omfattende, strategisk partnerskab«.

Erklæringen sagde også, at den danske statsminister har besøgt

Kina to gange i de forløbne to år og omtaler projekter, som de to lande har arbejdet på i fællesskab i Afrika.

Australien viser vejen ud af svindelnummeret med global opvarmning

Klimaforandringskliquen over hele verden er forvirret. Den 17. juli stemte et flertal i det australske parlament for en ophævelse af klimaskatteloven fra 2011. Loven er blevet hyldet af aggressive, økologiske grupper som den globalt set mest avancerede, siden klimatopmødet i København i 2009. Faktisk var afgiften på CO₂-udslip – på 24 amerikanske dollars per ton af mine- eller industriprodukter – tre gange så høj som den gennemsnitlige skat Europa, og den højeste i verden.

Det australske initiativ vil få en afgørende indvirkning på dagsordenen for G20-nationernes næste møde, som skal afholdes med den australske premierminister Tony Abbot som vært, eftersom Europa og USA har ønsket at få klimapolitikken sat øverst på dagsordenen! Abbot vandt det nationale valg sidste år efter at han lovede at ophæve »giftskatten«, der belastede private husholdninger med 550 australske dollars om året, og som sinkede investeringer i specielt mineindustrien. Under valgkampagnen kaldte den nuværende PM klimadebatten for »totalt nonsens« og tilskyndede til en tilbagevenden til en

meteorologi, baseret på et sundt, videnskabeligt grundlag. Ophævelsen af skatten på kulstof er blevet hilst velkommen i en fælles udtalelse fra den Australske Industrigruppe, Det australske Industriråd og Australiens Mineralråd.

Således er det ikke i EU, der »beklager ophævelsen af Australiens mekanisme til prissætning af kulstof netop, som nye initiativer til prissætning af kulstof dukker op over hele verden«, som EU-klimakommissær Connie Hedegaard har udtalt. EU havde planlagt at forbinde dets udlednings-handelssystem, det største i verden, med det, der skulle lanceres i Australien næste år. Ikke alene må disse planer skrottes, men andre lande vil muligvis snart følge Australiens eksempel.

Australien kan ikke »overleve« uden familielandbrug

Borgernes Vælgerråd (CEC, Citizens Electoral Council) i Australien udstedte den følgende rapport til medierne for at give en opsummering af omfanget af nationens landbrugskrise – en trussel mod den hjemlige og globale fødevareforsyning. CEC mobiliserer i øjeblikket for, at der tages skridt til

hasteindgreb. (www.cecaust.com.au).

10. maj, 2013 – Netop nu, som en konsekvens af politiske beslutninger, står mange tusinde familiefarmere over hele Australien over for en umiddelbart forestående ruin:

- 600-1200 familiefarmere i det vestlige Australiens (WA) østlige hvedebælte er under vedholdende angreb fra bankerne og både de statslige og føderale regeringer for at tvinge dem væk fra landbruget og/eller privatisere og sælge deres kooperativer til udenlandske kornkarteller.

- Mange hundrede oksekødsproducenter i det nordlige Australien er blevet ramt på deres svage punkt gennem regeringens rent ud sabotage af deres eksportmarkeder, der har medført, at hjemmemarkedet er blevet oversvømmet af oksekød, hvilket har drevet prisen for kvæg fra A\$ 500-1000 pr. hoved ned til så lidt som A\$ 20 og efterladt hundreder af producenter bankerot og selvmordstruede.

- Hundreder af frugtavlere og mælkefarmere i det nordlige Victoria er ved at blive knust af regeringens frihandelspolitik, der i øjeblikket tvinger SPC-Ardmona-konservesfabrikken i Shepparton til en drastisk reduktion i produktionen og har tvunget prisen for mælk langt ned under fremstillingsprisen.

Imidlertid slår regeringen, der har forårsaget disse kriser, farmerne oven i hovedet med den besked, at de ikke er »levedygtige«.

CEC afslørede i sit juni/juli 2012-nummer af avisen New Citizen den kendsgerning, at antallet af ægte familiefarme i Australien i 2010 har nået det farligt lave tal 40.000, en skarp nedgang fra 120.000 for to årtier siden og fra 204.000 i 1953.

Hvis det australske folk fortsat tolererer, at deres regeringer, med begge de to største partier, fortsætter med aggressivt at drive familiefarmere væk fra landbruget – hvad enten årsagerne skal findes i frihandel, bankernes rationerede finansiering, eller grøn fascisme (inklusiv de vegetariske militante, der giver sig ud for at tale dyrenes sag) – så vil folket stå over for den meget realistiske udsigt til, at deres nation ikke kan overleve.

Den aktuelle krise er en dødbringende trussel mod Australiens fødevarer-sikkerhed. Agro-virksomhedsselskaber vil ligge på lur for at overtage nogle af disse landbrug, men de garanterer ikke en nations fødevarer-sikkerhed. Agro-virksomheder producerer kun, når det passer på bundlinjen, og ofte producerer de efter kontrakt med globale forsyningskæder, uanset de hjemlige fødevarer-behov. Kun de stærke familiefarme, der har en pålidelig produktion, prioriterer hjemmemarkedet, eksporterer overskud og plejer jorden til overlevering til de næste generationer, kan garantere en nations fødevarer-sikkerhed.

Den aktuelle krise er også en trussel imod den globale fødevarer-forsyning. Man anslår, at 1 milliard mennesker hver dag må gå sultne, alt imens de to sektorer, hvor australske familiefarmere er ved at blive knust, hvede og oksekød, udgør landets to største landbrugseksportsektorer.

Australien er verdens andenstørste hvedeeksportør efter USA, og WA's hvedeavlere producerer størstedelen af de australske afgrøder. Regeringen lader bankerne tilintetgøre WA's avlere på et tidspunkt, hvor tørke og frostgrader i USA forventes at reducere nationens 2013-vinterafgrøder med 25 %, og tørketilstande reducerer hvedeproduktionen i Rusland, verdens tredjestørste eksportør af hvede.

Australiens eksport af levende kvæg til Indonesien har markant øget forbruget af protein hos millioner i denne nations lavindkomstgrupper. Australiens kødeksportmarkeder i

Mellemøsten omfatter nogle af de nationer, hvor fødevarer mangel udløste de nationale regeringers fald i 2011. Australiens selv påførte krise forværrer den globale mangel: den amerikanske produktion af oksekød, der repræsenterer en femtedel af den globale produktion, forventes at falde drastisk i år.

Der er ingen grund til, at nogen som helst hvedeavler, oksekødsproducent, frugtavlser eller mælkefarmer, der i øjeblikket kæmper for deres overlevelse, skal miste deres farme. Det ligger fuldstændigt inden for rammerne af regeringens magt med omgående virkning at:

- – erklære et moratorium for overtagelse af farme;
- – beordre bankerne til at genforhandle gælden i farmene til en lavere rente;
- – etablere en statslig organisation, hvor farmere kan låne til en lav rente til finansiering af deres afgrøder og kapitalopgradering;
- – pålægge told på import af frugtkonserves og vedtage bøder for Coles og Woolworths for yderligere at misbruge deres markedsdominans ved at anvende udenlandske ressourcer af frugt og grøntsager, der produceres hjemme;
- – etablere kontrakter direkte regeringerne imellem med nationer som Indonesien for at genoptage forsyningen af oksekød, med en regeringsgaranti både for forsyningen til Indonesien og for prisen til de australske producenter; sådanne kontrakter bør også tilstræbes med Mellemøsten og Afrika.

Den eneste løsning på længere sigt er imidlertid, at regeringen vedtager en Glass/Steagall-opdeling af essentielle bankaktiviteter og den spekulative investeringsbankaktivitet for på denne måde at beskytte og prioritere kredit til landbrugsproduktion. Dernæst må regeringen oprette en

nationalbank, der ejes og drives af regeringen, der leder langfristet kredit over til en styrkelse og udvidelse af nationens fødevareproduktion. Dette ville f. eks. omfatte investering i en øget kapacitet til forarbejdning af kød, som den aktuelle krise har vist, at Australien har en sørgelig mangel på.

Lederen af Borgernes Vælgerråd, Craig Isherwood, erklærede i dag: »Den beslutning, som regeringen skal tage, er ikke en forretningsbeslutning, men en beslutning i nationens interesse. Alle familiefarmere, der tvinges fra landbruget af denne krise, er de klare ofre for regeringens overlagte plan, som regeringen må drages til ansvar for.

Det er op til den australske befolkning. Hvis I forstår, hvor stor betydning familiefarmene har for Australiens overlevelse som nation, og I er villige til at påtage jer ansvaret for at kæmpe for nationens fremtid, så gå med i CEC«, fortsatte han.

Kilde: EIR 17. maj 2013